

Krigs- korrespondenter.

Drama i 4 Akter.

I Hovedrollerne:

Bretton, Journalist	Herr E. Gregers.
Clark, Journalist	Herr B. Krause.
Scura	Frk. Emilie Sannom.

Dansene udføres af:

Frk. Grethe Ditlevsen — Fru Ellen Tegner —
Frk. Emilie Smith m. fl. fra den kongelige Ballet.

Krigskorrespondenter.

Drama i 4 Akter.

1. Akt.

Journalist Bretton har omsider opnaaet et Avancement. Han har faaet overdraget det Hverv at forsyne det Hovedstadsblad, han repræsenterer, med Efterretninger fra den Krig, som længe har hersket i Sydeuropa.

Forsynet med et Anbefalingsbrev fra Krigsministeren sætter han sig veltilfreds i Toget, der skal føre ham til Krigsskuepladsen. Han er ung, rask og har ingen at tage Afsked med.

Undevejs træffer han en Kollega ved Navn Clark, der har samme Maal. Clark er en ældre erfaren Journalist, som har været sendt ud i mange vigtige Missioner, og har altid bragt gode Resultater til sit Blad, thi ved Siden af sin rent faglige Dygtighed, er han i Besiddelse af Straæberens Hensynsløshed.

Clark opdager snart, at Bretton er ung og umistænsom og ser tillige, at Kollegaen er bedre udrustet af de hjemlige Autoriteter, end han selv. Navnlig er han ilde til Mode over det Anbefalingsbrev, som Bretton har faaet fra Ministeren, og da han første Gang ser det, beslutter han uden lange Overvejelser af Midler, at sætte sig i Besiddelse af det.

Kampen raser over det Landskab, Toget fører Krigskorrespondenterne igennem, Kanonerne udspyer Død og Ødelæggelse, og al Krigens Rædsel går gennem Landet.

Langt borte fra Byen boer den fattige Faarehyrde Nikiva med sin Datter Scura. De tro sig sikre for de fjendtlige Soldater i den afsides Egn, men en Dag indhenter Krigsuhyret dem, oginden Aften er Scura faderløs.

Ved sin Faders Grav ser Scura for første Gang Bretton og Clark der er ankomne til Egnen, lokket af de store Krigsbegivenheder der.

I dybe Tanker sidder Scura ved sin Faders Grav, da hun hører Raab om Hjælp, hun går efter Lyden og finder Bretton forulykket, styrtet ned i en dyb Kløft. En brækket Arm, og et beskadiget Ben hindrer ham i at komme videre.

Støttet og hjulpet af Scura, naar han efter tilbage til det Sted, hvorfra han er styrtet ned. Hans første Tanke gælder det Anbefalingsbrev fra Ministeren, der skal skaffe hans Blad de store

Muligheder, men se — det er røvet, uden Twivl stjaalet af hans

„Ven“ og „Kollega“ Clark, der har udnyttet sig af Brettons Uheld og gjort sig usynlig.

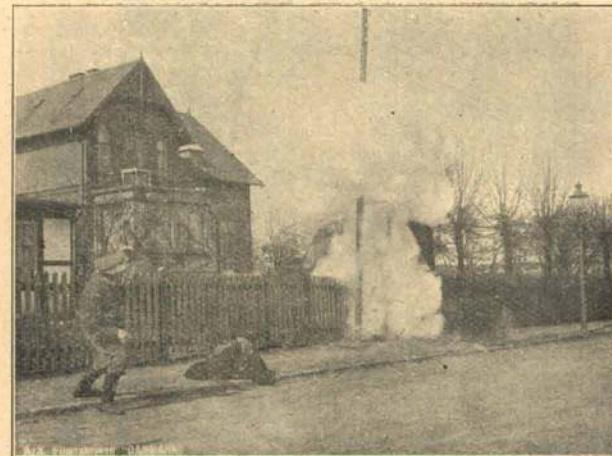
Syg og fortvivlet maa Bretton nu opholde sig en Ugestid i

den lille By, først da er han saa vidt restitueret, at han med Forsigtighed kan begive sig til Hovedkvarteret.

2 Akt.

Ved Hjælp af Brettons Anbefalingsbrev skaffer Clark sig en venlig Modtagelse i Hovedkvarteret. Generalen giver ham mange Oplysninger, og Clark faar rigeligt Stof til flere faengslende Artikler.

Bretton naar omsider Hovedkvarteret og beder om at blive fremstillet for Generalen, men da alle hans Legitimationspapirer

er borte, bliver han efter et kort Forhør anholdt og mistænkt for Spioneri.

Han undflyr og bliver af Scura, der elsker ham, sat i Stand til at naa Telegrafstationen, hvor det lykkes ham at faa afsendt sin første store Meddelelse fra Krigsskuepladsen.

Faa Minutter senere kom Clark ogsaa derhen, han led imidlertid et afgørende Nederlag, thi han fik ikke sit Telegram besørgt.

Ude af sig selv af Arrigskab, gaar han ind i den store Varieté, der uanfægtet lever sit natlige Liv trods Krigen udenfor.

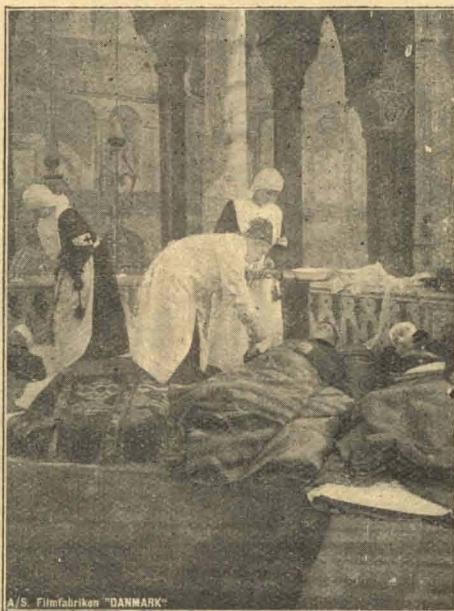
Her er der Liv og Glæde, — men ingen aner, at Fjenden rykker frem mod Byens Porte.

Da Festlighederne har naaet sit Højeste, synker Variéén i

Grus, et rygende Flammebaal, et tavst Ildoffer til Krigens Gud.
Clark bjergede Livet og søgte tilbage til Hovedkvarteret.

3 & 4 Akt.

Ingen forstod hvorledes Bretton skaffede sine fænomenale Krigsefterretninger. Han syntes at være overalt. Naar der forbedres et stort Flankeangreb, eller en vigtig strategisk Manøvre skulde finde Sted, stadig forstod Bretton at vinde Indpas.

A/S. Filmfabriken "DANMARK"

Ved Sprængningen af det store Panserskib — en af de afgørende Episoder under Krigen, lykkedes det Bretton først af alle Krigskorrespondenter at skaffe sit Blad Underretning — og denne Rekord, som han her satte, blev skattet meget højt i hans Land, og alle Mennesker var enige om at berømme hans Mod og Snarraadighed.

Redaktøren gned sig i Hænderne, thi hans Avis blev revet bort; paa alle Gadehjørner kæmpedes der om Bladene, hvori de friske Efterretninger stod.

Bretton havde saaledes trods al sin ufortjente Modgang dog Held med sig — thi takket være sin vidunderlige Hurtighed, for-

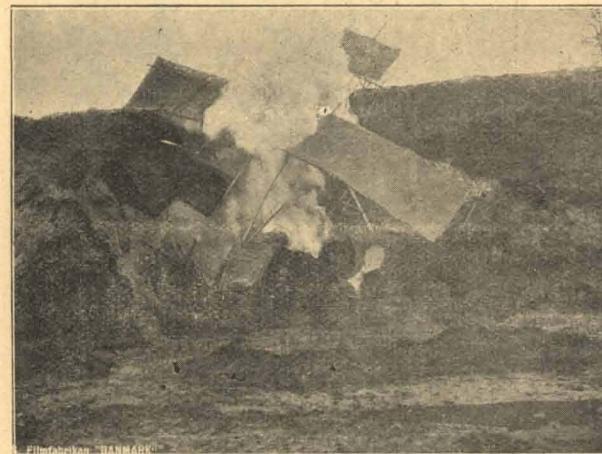
stod han at skaffe sig Forspring saaledes, at hans Konkurrent, Clark, altid var langt tilbage.

Da Overgeneralen med faa Ord fik Meddelelse om, at hans Lands største Krigsskib var sprængt i Luften, havde Brettons Læsere allerede telegrafisk erfaret Nyheden, et talende Bevis paa Verdenspressens Magt og den feberagtige Hurtighed, hvormed den fungerer.

Det lille fredelige Hus, i hvilket Scura har levet hele sit Liv, er ikke mere.

En raa og overmægtig Fjende har jævnet Huset, der rummede hendes faa Ejendele med Jorden, og hun maa nu forladt og fattig flygte bort ind i det øde, hærgede Land.

Paa dette Tidspunkt staar hele Landet i Flammer, og for

Scuras rædselsslagne Blik aabner der sig et frygteligt Panorama, farvet af det Ild og Blodskær, der er Krigens Farver.

Sønderbrudte Huse, afbrændte Hytter, langs Gader og Veje, og pludselig styrter den store Jernbanebro sammen, der forbinder de to krigsførende Magters Grænseskæl.

Med usigelig Vanskelighed lykkes det Scura at komme bort fra Ulykkesstedet, hvor det knuste Jernbanetog med Troppetransporterne fæstner det Indtryk af Rædsel, der hviler over Landet.

Saaret og træt søger Scura Optagelse i et Lazaret i Fjendens Land.

Herfra ser hun et Aeroplan sejle gennem Byen — højt over Minareter og Tage.

Med fintmærkende Instinkt har hun forstaaet, at Bretton er

hende nær. Hun følger Aeroplanet paa dets glidende, legende Langfart, og da Maskinen styrter sammen som et brændende Virvar, trækker hun Bretton forslaet, men frelst ud af de alen-høje Flammer.

Et sidste spændende Opgør mellem de to Journalister fore-staar. Begge har de sikret sig de sidste Nyheder, men — hvem naar at faa dem afleveret først ?

Scura har maattet forlade sin Ven paa Vejen og søger nu at bane sig Vej til Telegrafstationen for at skaffe Meddelelsen videre.

Det lykkes hende at opholde Clark, som hun træffer paa Vejen; men til sidst vinder han nogle Sekunders Forspring ved Hjælp af en hurtigkørende Bil, der eksploderer, da den har naaet sit Maal, og faar afleveret sin Depeche.

Da sejrer Brettons Intelligens, han demolerer Telegraflinien, Clark staar attor berøvet Sejrens Palmer, hans Telegram kan ikke besørges.

Bretton og Clark mødes udenfor Telegrafstationen; knust af Foragten i Brettons Blik trækker Clark sig bort uden at have høstet nogetsomhelst Udbytte af sit Forræderi.

Men Bretton og Scura vendte sammen hjem.

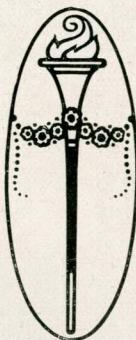
1913
AKTIESELSKABET
FILMFABRIKEN „DANMARK“

COPENHAGEN

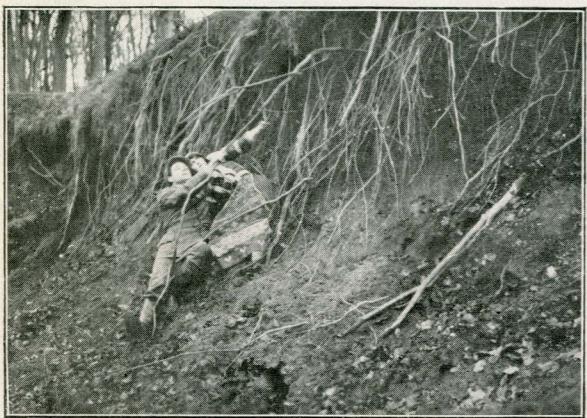
WAR CORRESPONDENTS

a picture of war in 4 parts

Bretton, reporter	Mr. E. Gregers
Clark, reporter	Mr. B. Krause
Senra	Miss Emilie Sannom

WAR CORRESPONDENTS

men. The guns are spreading death and destruction and the terror of the war is going all over the country.

Far from the town is living the poor shepherd *Nikiva* with his daughter *Senra*. They believe to be in safety from the hostile soldiers in the part out of the way, but one day the horror of war reaches them and ere the evening *Senra* has no father more.

At her father's grave *Senra* for the first time meets with *Bretton* and *Clark* who are arrived at the part, called of the last great military events happening there.

In deep thoughts is *Senra* sitting at her father's grave; then she hears cry for help, she is going after the sounds and finds *Bretton* wrecked, rushed down into a deep cleft, and prevented by a broken arm and a damaged leg in setting forth his way.

Supported and assisted of *Senra* *Bretton* again returns to the spot where he rushed down. — His first thoughts are concerning his letter of introduction from the secretary of war, by means of which his journal shall gain the great possibilities, but

— alas! it has been robbed undoubtedly stolen of his »friend« and »colleague« *Clark* who has profited by *Bretton's* mistake and is disappeared.

Bad and despaired is *Bretton* needed to stay

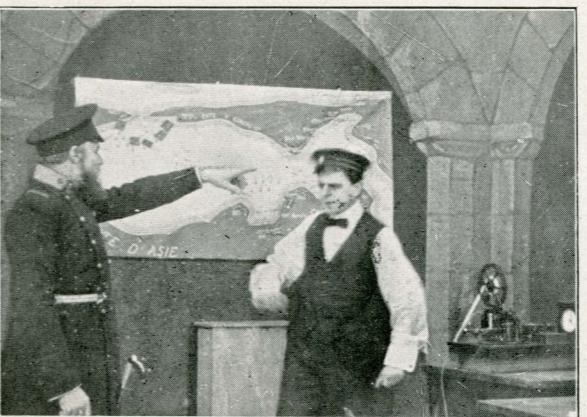
I ACT.
The pressman *Bretton* has at last obtained a promotion. He has been charged with the important commission to furnish the metropolitan journal, which he represents, with news from the war which during a long time has been raging in South Europe.

Provided with a letter of introduction from the secretary of war he well satisfied takes the train with which he shall go to the seat of the war. He is young and quick and of nobody shall he take leave.

On the way he meets with a colleague called *Clark* who has the same object. *Clark* is an elder, experienced pressman who has been charged with many important commissions, and he has ever brought good results to his journal as he besides his very professional ability is a regardless struggler.

Clark is soon discovering that *Bretton* is young and unsuspicious, and, moreover, that his colleague is better furnished of their own authorities than himself. Essentially he feels it uneasy that *Bretton* has got a letter of introduction from the secretary of war, and from the first time he has seen it he resolves to occupy same not being afraid of which measures he shall make use.

The fight is raging through the landscape where the railway is going with the two press-

a week in the little town, first then he is rather restored to health so that he cautiously can go to the head-quarters.

II ACT.

By means of *Bretton's* letter of introduction *Clark* meets a friendly receipt in the head quarter. The general is furnishing him with many informations, and *Clark* gets plenty of matter for several engrossing articles.

Finally *Bretton* arrives at the head-quarter and begs to be presented to the general, but — out of possession of all his certificates — he is put into prison after a short examination suspected as a spy.

However, he escapes and assisted by *Senra* who loves him, he is able to reach the telegraph station where he succeeds in getting the opportunity to wire his first important news from the seat of the war.

A few minutes afterwards *Clark* also arrives to the place; he, however, was completely defeated, as he did not get his telegram wired.

Quite ill-natured he enters into the great music-hall where the nightly life is pulsating in spite of the war outside. Here is life and joy — but nobody are suspecting that the enemy is advancing against the gates of the town.

When the festive joy has reached its upper-point the music-hall falls to ruins, a roaring fire and silent flaming sacrifice to the god of war.

Clark saved his life and went back to the head-quarter.

III & IV ACT.

Nobody did understand by what means *Bretton* gained his phenomenal news from the war. He seemed to be everywhere. When an attack in flank was prepared, or an important strategic manoeuvre should take place, *Bretton* constantly was capable of being present.

When the great ironclad man-of-war was blown up — one of the most decisive events during the war, *Bretton* — as the first of all the correspondents — succeeded in procuring his journal with the news — and the said record was utmost valued in his country, the public unanimously praised his courage and presence of mind.

The editor rubbed his hands, his journal was snatched away on all corners of the street during the fight of the people about the last news.

In this manner *Bretton*, in spite of his unmerited adversity had had luck, as he thanks to a marvellous quickness understood to get the start, so that his competitor, *Clark*, always was left back.

When the general only got an information in few words about the event, that the greatest man-of-war of his country was blown up, *Bretton's* readers already had got the news by wire, which speaks volumes for the influence of the world's press and the feverish quickness of its functions.

The little peaceful house into which *Senra* constantly had lived did not exist more.

A rough and predominant enemy had levelled the house together with her few properties, and left alone and poor she must now flee to the deserted devastated country.

On that occasion whole the country is in flames, and *Senra* is — struck with horror — looking at a cruel panorama, coloured of the gleam of fire and blood which are the colours of the war.

Broken houses, cottages burned down along the streets and roads; suddenly the great iron bridge is falling to ruin, the bridge which is connecting the limits of the two fighting parties.

With untold difficulty *Senra* succeeds in comming away from the scene of the disaster where the crushed train transporting the troops is fastening the impression of terror resting upon the country.

Wounded and tired *Senra* is received on a lazaret in the hostile land.

There she catches sight on an aëroplan sailing over the town — high in the air over all the minarets and roofs.

With a sensitive instinct *Senra* has understood that *Bretton* i near. She follows the

aëroplan during its sliding playing way through the air, and the machine is crushing down as a burning confusion from which she is drawing *Bretton* out, hurted but saved from the two feet high flames. —

A last exciting settlement shall now take place between the two pressmen. They are both in possession of the last news, but — who shall wire them as the first?

Senra has been obliged to leave her friend on the road and is now trying to make her way to the

telegraph station in order to forward the news. She succeeds in delaying Clark meeting with him on he road, but at last he gains a start of a few seconds by means of a fast-running motor car, which explodes at the arrival to the end, but he get his telegram delivered.

Then the intelligence of *Bretton* is gaining the victory, he demolishes the telegraph line, and *Clark* stands again deprived of the palms of victory, his telegram can not be wired.

Bretton and *Clark* are meeting each other outside the telegraph station; broken of the contempt in *Bretton*'s eyes, *Clark* leaves the spot without having

gained any profit of his treachery.

But *Bretton* and *Senra* went home together.

DANMARK
SRH

1913
AKTIESELSKABET
FILMFABRIKEN „DANMARK“

KOPENHAGEN

(A)

KRIEGSKORRESPONDENTEN

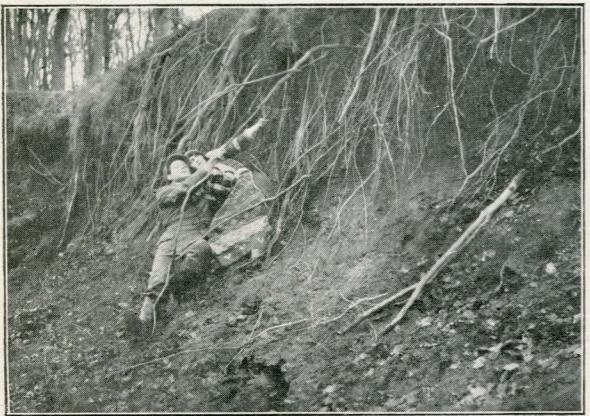
Kriegsbild in 4 Abteilungen

Hauptpersonen:

Bretton, Journalist.....	Herr E. Gregers
Clark, Journalist.....	Herr B. Krause
Senra.....	Frl. Emilie Sannom

KRIEGSKORRESPONDENTEN

I AKT.

Journalist *Bretton* ist endlich befördert worden. Er hat den wichtigen Auftrag bekommen die Hauptstadtzeitung, die er vertritt, mit Nachrichten von dem Kriege, der lange im Süden Europas gewaltet hat, zu versehen. Mit einem Empfehlungsbrief vom Kriegsminister versehen steigt er wohlzufrieden in den Zug, der ihn nach dem Kriegsschauplatz führen soll. Jung und gesund ist er, mit keinem muss er Abschied nehmen.

Unterwegs trifft er einen Kollegen namens *Clark*, der dasselbe Ziel hat. *Clark* ist ein älterer, bewährter Journalist, der oft in wichtigen Angelegenheiten hinausgesandt worden ist und immer seiner Zeitung gute Erfolge gebracht hat, denn neben seiner rein fachlichen Tüchtigkeit besitzt er die Rücksichtslosigkeit des Strebers.

Clark entdeckt bald, dass *Bretton* jung und ohne Argwohn ist, und sieht zugleich, dass der Kollege von den einheimischen Behörden besser ausgerüstet ist als *Clark* selbst. Besonders macht ihn der Empfehlungsbrief, den *Bretton* vom Minister bekommen hat, neidisch, und als er zum ersten Male den Brief sieht, fasst er den Entschluss sich dessen zu bemächtigen, es koste was es wolle.

In der Gegend, durch die der Zug die Kriegskorrespondenten führt, rast der Kampf die

nem »Freund« und »Kollegen« *Clark* gestohlen, der den Unfall *Bretttons* benutzt und sich unsichtha gemacht hat.

Krank und verzweifelt muss *Bretton* jetzt eine ganze Woche in der kleinen Stadt ver-

Kanonen speien Tod und Verderben aus, die Schrecken des Krieges ziehen durch's Land. Fern von der Stadt wohnt der arme Schäfer *Nikiva* mit seiner Tochter *Senra*. Sie wähnen in der entlegenen Gegend vor den feindlichen Soldaten sicher zu sein, eines Tages aber erreicht sie das Kriegsungeheuer und am Abend hat *Senra* keinen Vater mehr.

An der Gruft des Vaters erblickt *Senra* zum ersten male *Bretton* und *Clark*, welche, von den letzten grossen Kriegsgegebenheiten hier gelockt, in dieser Gegend eingetroffen sind.

Tief in Gedanken versunken sitzt *Senra* am Grabe ihres Vaters. Plötzlich hört sie einen Hilferuf, sie geht nach dem Schall und findet *Bretton* verunglückt, in einen tiefen Abgrund gestürzt. Ein gebrochener Arm und ein beschädigtes Bein hindern ihm sein Weiterkommen.

Von *Senra* gestützt und geholfen gelangt er wieder an die Stelle zurück, von wo er hinabstürzte. Sein erster Gedanke gilt das Empfehlungsschreiben des Ministers, das seiner Zeitung die grossen Möglichkeiten verschaffen soll — doch wie! geraubt ist es, zweifelsohne von sei-

nem »Freund« und »Kollegen« *Clark* gestohlen, der den Unfall *Bretttons* benutzt und sich unsichtha gemacht hat.

weilen, dann erst ist seine Erholung so weit fortgeschritten, dass er sich mit Vorsicht auf den Weg nach dem Hauptquartier machen kan.

II AKT.

Der Empfehlungsbrief *Bretttons* bereitet *Clark* einen freundlichen Empfang im Hauptquartier. Der General gibt ihm viele Auskünfte und *Clark* bekommt Stoff genug für mehrere fesselnde Artikel. —

Bretton erreicht endlich das Hauptquartier und bittet vor den General vorgeführt zu werden, da aber seine Ausweise verloren sind, wird er nach kurzem Verhör verhaftet, des Spionierens verdächtig.

Er entflieht indessen, und *Senra*, die ihn liebt, befähigt ihn die Telegraphenstation zu erreichen, wo es ihm gelingt seine erste grosse Nachricht von Kriegsschauplatz abzuschicken.

Wenige Minuten später kommt auch *Clark* dahin, er erlitt aber eine entschiedene Niederlage, denn sein Telegramm wurde nicht besorgt.

Ganz ausser sich vor Wut geht er in die grosse Variété, die trotz des Krieges drausser uangefochten ihr nächtliches Leben führt.

Hier ist Leben und Freude, — keiner aber ahnt, dass der Feind gegen die Tore der Stadt vorrückt.

Als die Freude des Festes am höchsten ist, wird die Variété zertrümmert, ein rauchender Scheiterhaufen, ein stummes Feueropfer dem Gott des Krieges.

Clark kam mit dem Leben davon und suchte nach dem Hauptquartier zurück.

III & IV AKT.

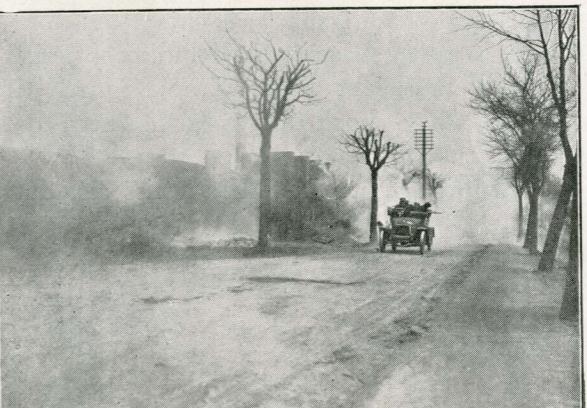
Keiner begriff, woher *Bretton* seine grossartigen Kriegsnachrichten hatte. Er schien überall zu sein. Wenn ein grosser Flankenangriff vorbereitet wurde oder ein wichtiges, strategisches Manöver stattfinden sollte, immer wusste *Bretton* sich Zutritt zu verschaffen.

Bei der Sprengung des grossen Panzerschiffes — einem der entscheidenden Ereignisse während des Krieges —, war *Bretton* der erste unter allen Kriegskorrespondenten, der seiner Zeitung Nachricht gab — eine bisher nie übertrogene Leistung, die in seinem Land sehr hoch geschätzt wurde und jedermann rühmte seinen Mut und seine Geistesgegenwart.

Der Redaktör rieb sich die Hände, denn seine Zeitung wurde fortgerissen; an allen Strassenecken wurde um die Zeitungen gekämpft, in denen die neuesten Nachrichten zu lesen waren.

Bretton hatte also trotz der unverdienten Widerwärtigkeit doch Glück, den Dank seiner wundervollen Geschwindigkeit verstand er einen Vorsprung zu gewinnen, so dass sein Konkurrent, *Clark*, immer weit zurück blieb.

Als der Obergeneral mit wenigen Worten die Nachricht bekam, dass das grösste Kriegsschiff seines Landes in die Luft gesprengt worden war, hatten die Leser *Bretttons* schon telegraphisch die Neuheit er-

fahren, ein deutlicher Beweis der Macht der Weltpresse und der fieberhaften Schnelle, mit welcher sie fungiert.

Das friedliche Häuschen, in dem Senra ihr ganzes Leben gelebt hat, ist nicht mehr da.

Ein roher übermächtiger Feind zertrümmerte das Haus, das ihre kleinen Habseligkeiten fasste. Arm und verlassen muss sie jetzt wegfliehen — ins öde, verwüstete Land hinein.

In diesem Zeitpunkte ist das ganze Land entflammt und vor dem entsetzten Blicke Senras öffnet sich ein furchtbares Panorama, mit dem Feuer- und Blutglanz gefärbt, welche die Farben des Krieges sind.

Zertrümmerte Häuser, niedergebrannte Hütten an allen Wegen und Strassen. Plötzlich stürzt die grosse Eisenbahnbrücke ein, die die Grenzen der beiden kriegsführenden Mächte verbindet.

Mit unaussprechlicher Schwierigkeit gelingt es Senra von der Unglücksstätte fortzukommen, wo der zerschmetterte Eisenbahnzug mit den Tropentransporten den Schreckenseindruck, der über dem Lande ruht, befestigt.

Verwundet und müde sucht Senra Aufnahme in einem Lazarett im feindlichen Land.

Von hieraus sieht sie ein Aéroplan durch die Stadt segeln — hoch über allen Dächern und Minaretten.

Kraft ihres feinen Instinktes weiß sie, dass

Bretton nahe ist. Ihr Blick folgt dem Aéroplan, dem spielenden, gleitenden Flug da droben — und als die Maschine wie ein brennendes Gewirr einstürzt, zieht sie Bretton hervor

— zerschlagen, aber doch von den ellenhohen Flammengerettet.

Eine letzte, fesselnde Abrechnung zwischen den zwei Journalisten steht ihnen bevor. Beide besitzen die letzten Neuigkeiten, wer aber gibt sie zuerst auf?

Senra hat ihren Freund auf dem Wege verlassen müssen und sucht jetzt die Telegraphenstation zu erreichen, um die Mitteilung weiter zu schicken.

Es gelingt ihr Clark aufzuhalten, den sie auf dem Wege trifft, zuletzt aber gewinnt er einen geringen Vorsprung, indem er einen schnellfahrenden Motorwagen nimmt — der aber beim Erreichen des Ziels explodiert — und seine Depesche aufgibt.

Da siegt die Intelligenz Brettons, er zerstört den Telegraphendraht, die Siegespalmen ist dem »Kollegen« weggerissen — seine Depesche kan nicht besorgt werden.

Ausserhalb der Telegraphenstation treffen B und C einander. Von einem vernichtenden Blicke Brettons getroffen zieht Clark sich weg, ohne dass ihm sein Verrat an dem Freunde genutzt hatte.

Bretton und Senra aber kehrten mit einander nach Hause.

DANMARK
SRH

Krigskorrespondenter

Politiken, 14. maj 1913.

Victoria-Tekstet.

"Krigskorrespondenter."

Par et Tidspunkt, hvor Balkan-Krigen netop skinder med ein endelige Afslutning, er der endnu en aktuel Klang i Ordet "Krigskorrespondenter", Titlen på Victoria-Sekrets nye Film, som vilde forene Konge i Far.

Hændingen er henlæg til en sydeuropæisk Krigsskueplads, og Hovedpersonerne er to rivalisende Korrespondenter, Breton og Clark, af hvilke den fristede er ung og full af Fæv, den anden erfaren, snedig og hemognostisk i Valget af sine Midler, hvor del gælder om at overleve en Konkurrent. Dette lykkes ham da også i Begyndelsen, men Breton sejrer i det lange løb, hjulpet af en ung Pipe, Anna, hvis Hjerte han har vundet.

Der er fra Scenekalibens Tide gjort alt muligt for at frembringe Indtrykket af en Krig, og den ene Bombe-bogstaveligt og figuralt-exploderer efter den anden. Heltinden og de to Korrespondenter vandrer i Krigsregn, en Variété går op i Flammer, et Panzerskib sprænges i Luftet, en Jernbanebro demolieres, og et Jernbanebog valler i Floden, det ser virkelig meget imponerende ud. Og ind i Krigens Rodsler er stillet mere fredelige Scener. Fr. Gruhe Ditlevsen danser Balles i Pierrotudrag, og Fr. Tegner danser orientalske Danser som Haremødame.

Korrespondenterne fremstilles med al inskriftig Bravour af Fr. Berzel-Krause og Fr. Emanuel Gregers, og Fr. Lauritsen er meget market som den unge Pipe. Han er Danmarks modigste Filmskuespillerinde, og der er ikke den Far, hun gaar af Vejen for. Fr. Tiden ligger hør til Syge, bedækkel med Skrammer eller al van sprunget af en Bil, medens den var i fuld Farz. Alt til Filmområdets Forturigeelse.